

Endelig har man i § 13 optaget en Bestemmelse, som jeg betragter som ganske naturlig, nemlig, at „Ingen kan faa fast Ansættelse uden mindst et Aar efter den afsluttende Prøve at have været ihsjelsat ved praktisk Skolegerning“. Det er jo i Overensstemmelse med, hvad der paa flere andre Lønningslove, for nylig f. Eks. paa de lærde Skoler, er blevet optaget, at Lærerne i et Aar skulle være konstituerede, førend der træffes Afgørelse om deres faste Ansættelse. Det forandrer den gældende Regel for Kvindernes Vedkommende, men det er ogsaa kun billigt, for der er Reglen efter Loven af 1867 den, at de skulle være konstituerede i to Aar, førend de blive fast ansatte. Paa den anden Side omfatter Bestemmelsen efter sin Ordlyd, efter Sammenhængen, hvori den staar, ikke alle Lærere, f. Eks. ikke For-skolelærerinder. Her tales kun om dem, der have bestaaet denne Prøve, som denne Lov omhandler, men jeg har erkendt og erkender det for rimeligt, at man anvender Analogien fra denne Bestemmelse i alle Forhold, og derved er Hensigten naaet.

Det er de vigtigste Bestemmelser, jeg tror ikke, at jeg har forbigaaet nogen af de vigtige Realitetsforandringer, som Lovfor-slaget er undergaaet. — Naar jeg nu meget indtrængende anbefaler Tinget at tage det og tage det uforandret, er det, fordi alle Hovedpunkter i Lovfor-slaget, alt det, hvorpaa der fra min Side og fra dette Tings Side er lagt Vægt, er urørt. Det gælder det Hovedpunkt, at vi i Stedet for at lade Kvalifikationen til at blive ansat som Lærer være afhængig alene af en Eksamen, som man kunde jage til efter Omstændighederne, lægge Vægten for Fremtiden paa en Ud-dannelse gennem en vis Tid, paa en Op-lærelse og pædagogisk Indøvelse, at Eksamen overhovedet kommer i anden Rang, i Stedet for at den hidtil har været, ikke alene i første Rang, men det eneste afgørende. Dette Hovedpunkt er fastholdt i alle, dets Konsekvenser helt igennem med Hensyn til Dimissionsret, med Hensyn til Eksamens Afholdelse og med Hensyn til Godkendelsen af de fornuftige Privatseminariet i Mod-sætning til dem, der kun stillede sig indivi-duelle Formaal og søgte at hjælpe Eleverne igennem til Eksamen paa den kortest mulige Tid. — Hovedhensynet er fastholdt med Hensyn til Optagelsesalderen og Uvelses-skolerne eller Børneskolerne — det er kun en Navneforstel, Tanken har altid været den samme, at man ved Børneskolerne ikke skulde mishandle Børnene eller forkludre dem. Alle disse Hovedpunkter ere fastholdte, og hvis denne Lov kan komme igennem, be-

tragter jeg det som et ganske overordentlig betydningsfuldt Fremstridt paa vor Lærer-uddannelses Omraade og for derfor at være af allerstørste Betydning for Folketsolen, som jo dette Ting lige som det andet Ting tænker en saa varm og levende Interesse. Jeg skal derfor tillade mig varmt at an-befale For-slaget til Vedtagelse uforandret.

Bjerre: Det er disse tre Hovedpunkter, som den højtærede Kultusminister sidst om-talte, hvori dette Lovfor-slag skiller sig fra de bestaaende Forhold, altsaa først dette, at Eleverne skal have et Aars Forberedelse, før han eller hun kommer paa Seminariet, og saa være der i 3 Aar, dernæst dette, at der lægges en afgørende Vægt paa Under-visningsdygtigheden hos Eleverne, og endelig dette, at det bliver Seminarierne, der faa Eksamensret, og Seminariernes Lærer-personale, der kommer til at eksaminere og deltage i Bedømmelsen, hvorved jo ikke blot naas, efter al Sandsynlighed, en mere ret-færdig Bedømmelse, men hvorved ogsaa Lærerpersonalet faar større Indflydelse paa Eleverne til Gavn for Disciplinen og for Garantien med Hensyn til Elevers Karakter og hele Skikkethed for Lærergerningen. Disse tre Punkter ere af overordentlig stor Be-tydning. For at naa dem, maatte man være forberedt, paa at gaa meget vidt i Indrøm-melser overfor den Side, som ønsker Privatseminariet en gunstig Stilling, og som vil have, at de fattige Elever skulle have rigelig Erstatning, fordi de nu altsaa skulle lære mere og være længere paa Seminariet. Vi gif, som det høje Ting vil vide, meget vidt i Fjor her i Tinget og gjorde det i den Forventning, at Folketinget vilde skønne paa det og fastholde disse 3 Hovedpunkter. Dette har Folketinget ogsaa gjort, og jeg mener derfor, der er al Grund for Tinget her til at tage For-slaget som det er. De Forandringer, der ere stete, i Henseende til endnu yderligere Indrømmelser til Privatseminariet og de fattige Elever, ere ikke af afgørende Betydning. Jeg gaar nemlig med Hensyn til det ny Stykke, der er kommet til om de ikke anerkendte Seminarier, ud fra, at Elever, der opholde sig paa dem, ikke kunne faa Understøttelse, og naar de ikke kunne det, kan et saadant Seminarium aabenbart ikke bestaa i Konkurrencen. Jeg skal ligesom den højtærede Kultusminister meget indtrængende anbefale dette Ting at stemme for Lovfor-slaget, som det nu er, idet jeg betragter det som en stor Fremgang overfor det nuværende. — Jeg skal blot til Slutning udtale, at hvis vi nu kunde faa Lønningsforholdene saaledes forbedrede, at